

Р Е Ш Е Н И Е
№ 120
Гр.София, 31 март 2015 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети март, 2015 г., в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЮРИЙ КРЪСТЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

При участието на секретаря ПАВЛОВА
В присъствието на прокурора КОЛОВА
Изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д. 64/15 г.
и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда №101/19.06.14 г.,постановена от ОС-Бургас /БОС/ по Н.Д.364/14 г., подсъдимият Л. А. С. е признат за виновен и осъден за извършено от него престъпление по чл.116, ал.1,т.1 и 9 вр.чл.115 НК и вр.чл.54 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от двадесет години. Същият е признат за виновен и осъден и за извършено от него престъпление по чл.339,ал.1 НК и вр.чл.54 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години. На основание чл.23,ал.1 НК като общо е определено по-тежкото измежду двете наказания- лишаване от свобода за срок от двадесет години. Постановено е същото да се изтърпи в затвор при първоначален строг режим. Подсъдимият е осъден да заплати на конституираните граждански ищци Зл. Й., Й. Й. и К. Г. обезщетения за неимуществени вреди в размер на по 100 000 лв.на всеки от тях, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 23.09.13 г., до окончателното им изплащане. Отнет е в полза на държавата пистолет марка М. със заличени фабрични номера, калибър 9x18 мм, българско производство на фирма Ар., както и два броя пълнители за същия пистолет.

Тази присъда е потвърдена с решение № 126/17.11.14 г., постановено от АС-Бургас /БАС/ по В.Н.Д.116/14 г.

Постъпила е касационна жалба лично от подсъдимия, както и такава от неговия служебен защитник, в които са развивани съображения за наличие на основанията по чл.348,ал.1 НПК. Иска се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на БАС или изменяването му с намаляване на наказанието до седем години лишаване от свобода, при прилагане разпоредбата на чл.55, ал.1,т.1 НК.

Постъпило е и допълнение към касационната жалба лично от С., в което подробно са изяснени обстоятелства, относими според касатора към правилната преценка на касационната инстанция.

Постъпили са жалби и от частните обвинители З. Й. и Й. Й. лично и от К. Г. чрез нейния повереник, с развити оплаквания за незаконосъобразност на

наложеното наказание. Иска се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на БАС с даване на задължителни указания за определяне на наказание Доживотен затвор.

В съдебно заседание пред ВКС подсъдимият и неговият защитник поддържат депозираните жалби с отразените в тях доводи. Допълнително развиване на същите е налично и в представената писмена защита от самия касатор. Настоява се да не се уважават жалбите на частното обвинение.

Частните обвинители и граждански ищци Зл. Й. и К. Г., редовно призовани, не се явяват.

Явява се частният обвинител и граждански ищец Й. Й., който развива теза за неоснователност на жалбата на подсъдимия в представени пред съда писмени бележки. Явяващият се за всички частни обвинители и граждански ищци упълномощен повереник моли да бъдат уважени депозираните от неговите доверители жалби и да не се уважават претенциите на подсъдимия и защитата му.

Представителят на ВКП намира, че решението следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид жалбите, допълнението и писмените бележки и изложените в тях аргументи, като съобрази становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с материалите по делото в рамките на компетенциите си по чл.347 и сл.НПК, намира за установено следното:

Преди да вземе отношение по съществуващото на процедурата, в която да постанови решението си, върховната съдебна инстанция по наказателни дела се счита задължена да направи няколко уточнения по предмета, пределите и правомощията по своето произнасяне, както и по предмета на делото въобще. Това е необходимо по принцип, а и поради голяма част от съдържанието на депозираната касационна жалба, допълнение към нея и писмените бележки на подсъдимия и частния обвинител Й. Й.

На първо място, в съответствие с разпоредбата на чл.346,т.1 НПК, на касационно обжалване подлежат решенията и новите присъди на апелативния съд, освен ако деецът е освободен от наказателна отговорност по силата на чл.78 А НК и в случаите на наличие на предпоставките по чл.334,т.1 НПК. Това означава, че предмет на касационна проверка в настоящото производство е решението на апелативната инстанция- Бургаския апелативен съд, а не присъдата на първоинстанционния Бургаски окръжен съд. Отделен е въпросът, който се корени в инстанционната легитимация, че БАС е направил свой преглед на събраната доказателствена маса, както и изводи по фактологията на престъпната дейност, приложението на правото, налагането на дължимо наказание и уважаване на гражданските претенции, които съвпадат с решеното от първостепенния съдебен състав. Все в контекста на контролиране на подлежащия на атакуване пред него съдебен акт на БОС, въззивният съд е отговорил и на възраженията на подсъдимия и неговата защита по отношение на допускане от страна на първата инстанция на процесуални нарушения, водещи до нарушаване на правото на защита. Това обаче не променя обстоятелството, че ВКС контролира съдебния акт на апелативния съд, явяващ се съд по фактите и правото. В светлината на тази проверка произнасянето е и по дължими отговори от втората инстанция на доводи за пороци на първоинстанционния съдебен акт, наведени от страните, както и относно процедурно вярно изведени факти и

обстоятелства, които трябва да се установяват по силата на пълната служебна проверка на апелативния съд.

Този прочит на закона не е самоцелен. Той е свързан с множеството оплаквания по същество, развити в допълнението към касационната жалба на подсъдимия, чрез които се атакува присъдата на БОС /от л.22 нататък/, а не решението на БАС от една страна. От друга- част от допълнението е посветено на забележките на Симеонов към внесения за разглеждане в първоинстанционния съд обвинителен акт, в който били намерили място неверни обстоятелства. Обвинителният инструмент не е предмет на произнасяне от страна на ВКС, доколкото фактологията по престъпната дейтелност, приета от съдилищата по същество, не е излязла извън описаната в неговата обстоятелствена част и извън вмененото обвинение. Именно отразените в обвинителния акт обстоятелства и факти подлежат на установяване пред съд. Дали те са потвърдени или не, намира отражение в постановените от съдилищата по същество съдебни актове, които в съответствие с изискванията на чл.346 НПК подлежат на касационна проверка.

На второ място, видно от съдържанието на касационната жалба на Симеонов и неговия защитник, липсват съображения за незаконосъобразие на осъждането на дееца за извършено от него престъпление по чл.339,ал.1 НК. Решението на БАС в тази част не се атакува дори и по отношение на произнасянето за наложеното наказание. Затова пределите на проверка на висшата съдебна инстанция по наказателни дела се разпростират само върху престъпното деяние по чл.116,ал.1 НК. Към тази част могат да бъдат отнесени и присъдените обезщетения за неимуществени вреди на конституираните граждански ищци, размерът на които не се атакува от подсъдимия, поради което не следва да е предмет на произнасяне.

На трето място, имайки предвид преимуществената част от съдържанието на жалбата на Симеонов и допълнението към нея, както и на писмените му бележки и на част от тези на частния обвинител Й. Й., оспорващи твърденията на подсъдимия, ВКС трябва да отбележи, че при първо разглеждане на делото пред себе си, каквото е настоящото такова, той е съд по правото. Това обуславя процедурен контрол на допускането, събирането, проверката и анализа на съответния доказателствен материал и законосъобразното формиране на съдебната воля в съответствие с него, вследствие на което се извеждат заключенията за фактологията по престъпната дейтелност и правилното приложение на правото. Оплакването за неприемане на излагана от някоя от страните теза по доказателствата, а оттам и по фактите, без да са допуснати процесуални нарушения при формулиране на собствената позиция на съда, включително и с оглед подробното ѝ разясняване, се субсумира под възражение за необоснованост. Същата не е касационно основание, защото касае съдилищата по фактите. Поначало съдържанието на изложението говори за същността на оплакването и обстоятелството, че е налице формално позоваване на допуснати нарушения на чл.12,13,14 и т.н НПК, не означава, че възражението не е за необоснованост. Разяснението се налага, за да бъде разбрано защо ВКС няма да се занимава с доводите на С. и Й. Й. /на втория макар и в светлината на преценка на дължимото наказание/, охарактеризирани като отнасящи се до необоснованост на атакувания съдебен акт.

На четвърто място, все в контекста на значителната част от възраженията на дееца и несъгласието на частния обвинител Й. Й. с тях, е необходимо да се обърне внимание на нормата на чл.102 НПК, определяща подлежащите на установяване във всяко, както и в конкретното наказателно производство, факти

и обстоятелства-извършеното престъпление и участието на подсъдимия в него; характерът и размерът на вредите, причинени с деянието; другите обстоятелства, които имат значение за отговорността на обвиняемия /подсъдимия/, включително и относно семейното и имущественото му състояние. Видно от цялостното протекло съдебно производство, а и според възраженията пред ВКС, подсъдимият желае в предмета на доказване да бъдат включени фактори, които не се вменят в дефинитивните характеристики на чл.102 НПК. Това от своя страна води до желание на частния обвинител Й. Й. да оспорва въведени от С. факти и обстоятелства, неотнормими към предмета на доказване. Просто казано, не всички факти и обстоятелства, които се струват важни на някоя страна в един наказателен процес, са релевантни за последния. Затова тяхното установяване не влиза в задължителната доказателствена дейност, дори и съответната страна да се стреми да ги разкрие.

В конкретния случай подсъдимият намира за най-значими от доказателствена гледна точка обстоятелствата, свързани с неговите отношения с процесната банка и с банковата система въобще, с изводими заключения за желание за фалиране на фирмата му, след като е отказал да се поддаде на изнудване на банкови служители от УКБ АД, сред които и пострадалата, и най-вече с разкритата „престъпност на белите якички“. В този аспект в самата касационна жалба, в допълнението към нея и в писмените си бележки Симеонов до голяма степен дава обяснения, което не се вменя в процесуалните постулати за контрола на върховната съдебна инстанция по наказателни дела и няма да бъде разглеждано. Основният предмет на доказване- убийството на П. Й. предумишлено и в качеството ѝ на длъжностно лице- заема по-задно място в доказателствен план, което е очевидно според възраженията на деца. Затова и той заключава в касационната си жалба, че провеждането на наказателния процес го е оставил „с впечатление, че е обвинен и осъден от УКБ АД, а не от държавата“.

За ВКС, както и за съдилищата по фактите няма спор какъв е предметът на доказване по настоящото дело. Вярно е, че БОС и БАС са разгледали по-детайлно и предхождащи убийството взаимоотношения на подсъдимия с пострадалата и с други представители на банковата институция, в структурата на която жената е била включена, състоянието на дружества на деца и др. Това е така не само заради нуждата да се разсъждава по доказателства за присъствие на инкриминираните квалифициращи обстоятелства, но и заради предпоставките по чл.102,т.3 НПК-другите обстоятелства, които имат значение за отговорността на обвиняемия/подсъдимия- подбуди, мотиви, цел, емоционално състояние. Повече от стореното не се дължи и от ВКС, от когото се иска да сподели правотата на Симеонов по предприетата от него борба с банковата система и в частност с УКБ АД /цялото допълнение към касационната жалба е посветено на това/, довела го в крайна сметка до убийство, за да бъдат забелязани поставените от него проблеми. Не обвиняемият/подсъдим, а процесуалният закон определя предмета на доказване по всяко конкретно наказателно производство.

ПО КАСАЦИОННОТО ОСНОВАНИЕ ПО чл.348,ал.1,т.2 НПК.

Подсъдимият и неговият защитник правят възражение най-общо казано за изопачен и превратен анализ на събраните по делото доказателствени материали, но съдържанието на това оплакване установява несъгласие с направения от решаващите съдилища разбор на доказателствата, без конкретика по допуснати процесуални нарушения, довели до порочно формиране на съдебната воля. Настоява се да не се дава вяра на свидетели, представители на банката, поради

факта, че подсъдимият ги обвинява в злоупотреба със служебно положение. Но видно от приложените и обсъдени по производството писмени доказателствени материали, ръководството на УКБ АД и БНБ не са намерили никакви предпоставки за ангажиране на отговорност на свои представители, най-малко на убитата Й.

БАС подробно е разгледал обясненията на Симеонов, депозираните пред съд и по съответен ред на досъдебното производство, дал е разяснения кои обяснения кредитира, в коя част и защо. Възприетата информация е съпоставена и с показанията на разпитаните по делото свидетели. Особено важно се явява казаното от съпруга на убитата жена относно маршрутите, по които тя е отивала на работа. Това е съотнесено към съобщеното от деца на досъдебното производство за неколкократните опити да я убие и къде и защо са се осуетявали те. Така че стресът, който тогава той е изпитвал и според защитата е довело до даване на объркани и неточни обяснения, законосъобразно не е счетен за компонент, обуславящ изключване на обсъжданите обяснения.

По-нататък, БАС е взел отношение и по показанията на свидетели, посочени от самия деец и свидетелствали в хода на проведеното допълнително въззивно съдебно следствие. Въз основа на процедурно правилно направения анализ са изведени фактологически изводи за това, че: пострадалата не е отговорна за отказа да се отпусне кредит на С. от УКБ АД /който изхожда от отдел към централата на банката в гр.С./, въпреки твърденията му, че тя е поела към него „кредитно задължение“; за обстоятелството, че не е разрешила смяна на клона /което е поискано след отказа да се отпусне процесният кредит/; както и за неустановяване на обстоятелството, а и за неотносимост, към лансирана претенция на банкови служители, сред които и Й., за смяна на строителя, свързан с В. Разпитаните от втората инстанция свидетели във връзка с последното посочено обстоятелство дават показания, установяващи информираността им от споделено с тях от самия деец и тя е приета за недостатъчен фактор, обосноваващ тезата на касатора.

А що се касае до изявлението в жалбата на подсъдимия и неговия защитник, че с оглед разкриване на определени факти касаторът не е пожелал първоинстанционното съдебно производство да се разглежда по реда на чл.371, т.2 НПК, искането за прилагане на такава процедура е негово право. Липсата на подобно желание не означава, че установимите в хода на съдебния процес факти и обстоятелства могат да бъдат всякакви и да се определят от желанието на подсъдимия. Мотивацията на касатора да посегне на живота на Й. е задълбочено разгледана от решаващите съдилища и обсъдена на фона на събрания доказателствен материал. Затова не е възприето неправомерно участие на потърпевщата в „схема“, разработена според подсъдимия от УКБ АД за съсипване на бизнеса му. Несъгласието с позицията от съдилищата по същество не се обосновава с порок при формиране на становищата им, в какъвто случай би се претендирало наличие на допуснато процесуално нарушение, а с позоваване на разказаното от деца, чиято истинност той счита за неоспорима.

По-нататъшните оплаквания за нарушение на процесуалните правила и в частност на правото на защита на С., се отнасят до направени от подсъдимия искания, които не са взети предвид както от БОС, така и от БАС. Тук трябва да се подчертае, че не всяко доказателствено искане на страна по делото следва да бъде уважавано от съда, както и че не всеки отказ от уважаване автоматично води до извод за ограничаване на участието на съответната страна в процеса. Действията на решаващия съдебен състав по допускане, събиране и проверка на

доказателствен материал винаги следва да се отнасят към третирания вече предмет на доказване по чл.102 НПК, както и към естеството на ангажираните до момента доказателствени материали и тяхното отношение към основния факт, подлежащ на установяване. Затова произволни и несъстоятелни искания се оставят без уважение.

Както пред БАС, така и пред ВКС се атакува отказът по искане на подсъдимия по време на провеждане на съдебните заседания пред БОС да се прави звукозапис. В съдебно заседание на 29.05.14 г. първоинстанционният съд е изложил съображения за своя отказ, позовавайки се не само на дадената в чл.311,ал.3 НПК възможност, но и на липсата на нужда по конкретното производство. На подсъдимия и неговата защита никога не са били поставяни препятствия пред това да претендират поправка на протокол по силата на чл.312 НПК, което впрочем би било необходимото процесуално действие, дори и да се води звукозапис или видеозапис на съдебното заседание.

Казаното по отношение на искането за поправка на протокол касае и друг довод по касационната жалба на С. и неговия защитник- съдилищата грубо прекъсвали дееца да задава въпроси към свидетелите-банкови служители при положение, че това за него бил единственият начин да докаже, че тези хора подвеждали съда. От една страна липсва искане за поправка на който и да е съдебен протокол. От друга-прегледът на протоколите от съдебни заседания, които са писмени доказателствени средства и имат удостоверителна сила за обстоятелствата, отразени в тях, дават възможност за извод за предоставяна на С. възможност да задава въпроси на посочените свидетели, когато не са извън предмета на делото, обстоятелство,изведено от техните отговори. Освен това основните изводи за неустановена съпричастност на Й. към отказа на УКБ АД да отпусне искания от С. кредит, както и да се прехвърли обслужването на неговата фирма в друг банков клон на УКБ АД, са направени на база на приложени по делото писмени доказателства. Така че не може да се говори за накърнено право на защита по претендиращия начин.

Без да излага мотиви, въззивната инстанция е отказала да се пристъпи към сваляне на банковата тайна и да бъдат показани досиетата на ЕТ „Л. ЕС-Зд. В.“, Агр. ЕООД и Партньори АТ ЕООД, както е поискано от дееца. Според него това било начин да докаже кога,как и защо се финансират от УКБ определени фирми в регион Б. Всъщност, имплицитно, поради дадените отговори по останалите направени искания, БАС е преценил, че информацията, която би била набавена, е неотнормима към предмета на доказване. ВКС отстоява същото разбиране, предвид разпоредбата на чл.102 НПК и повдигнатото обвинение за убийство на Й. в качеството й на длъжностно лице- обстоятелство, безусловно установено и по собствените обяснения на С.

На последно място в тази част на изложението трябва да се обсъди възражението на подсъдимия относно отказа на въззивната инстанция да назначи повторна психолого-психиатрична експертиза, с участието и на военен психолог. Последното се налагало, тъй като С. е бил военен и са представени данни, че през 1998 г. бил изпратен да се лекува в курорта Нареченски минерални бани поради неврастения. Никога не е възниквало съмнение за правилността на изготвената на досъдебното производство СШЕ, изслушана и приета в съдебно заседание, за да е налице съществена предпоставка за удовлетворяване на желанието за назначаване на повторна експертиза. Пред БОС страните са имали възможност да задават въпроси на вещите лица с цел уточняване на заключението. Експертите пък са имали възможност да се запознаят с материалите, набавени в открито

съдебно заседание, относими към тяхната експертиза и становището им по потвърждаване на депозираното е било категорично. Освен това е несъмнено, че С. се е уволнил от армията през 1997 г. Животът му през изминалите оттогава години не извежда необходимост от включване в изследването му и на военен психолог. Ето защо не се споделя аргументацията за незаконосъобразност на отказа на въззивната инстанция да назначи повторна СППЕ.

ПО КАСАЦИОННОТО ОСНОВАНИЕ ПО чл.348,ал.1,т.1 НПК.

В съгласие с изложеното и вярно изведената фактология по престъпната дейтелност, БАС е направил верни изводи по приложението на материалното право и правилно е потвърдил присъдата на БОС досежно наказателноправната квалификация по чл.116,ал.1,т.1, и 9 вр.чл.115 НК.

ПО КАСАЦИОННОТО ОСНОВАНИЕ ПО чл.348,ал.1,т.3 НПК.

Това касационно основание е възведено както от частните обвинители, така и от подсъдимия и неговата защита, но с диаметрално противоположни съображения и искания. Според частните обвинители и техния повереник, отправили искане за определяне на наказание Доживотен затвор и пред БАС, последният е направил незаконосъобразна преценка на обстоятелствата, относими към правилното определяне на дължимото наказание и в тази връзка наложеното наказание се явява явно несправедливо. Според защитника пък самопризнанието на подсъдимия е от такова естество, че следва да бъде отчетено като изключително смекчаващо обстоятелство, както указва ТРОСНК 1/09 г.по Т.Д.1/08 г.по описа на ВКС.

Макар и част от изложените от страните съображения да са относими към касационното основание „нарушение на материалния закон”, доколкото те са пряко свързани с наложеното наказание и неговата тежест ще бъдат обсъдени в контекста на чл.348,ал.1,т.3 НПК.

Основното оплакване в жалбите на частните обвинители атакува оценъчната съдебна дейност по определяне на наказанието, тъй като приетите от БОС и БАС отегчаващи отговорността обстоятелства имат по-голям превес, което от своя страна мотивира застъпване на тезата за съответно реализиране на целите на наказанието, прогласени в разпоредбата на чл.36 НК, с определяне на наказание на С. Доживотен затвор. В отговор на тази позиция трябва да се посочи, че подсъдимият е признат за виновен и осъден за извършено от него престъпление по чл.116,ал.1 вр.чл.115 НК. В санкционната част на посочената материалноправна норма предвидените за налагане наказания са три- лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, доживотен затвор или доживотен затвор без право на замяна. Т.е.,съдът е изправен пред определяне на наказанието при алтернативно визиране на повече от едно такова. В съгласие с разпоредбата на чл.57,ал.1 НК, когато в особената част на наказателния закон е предвидена подобна възможност, съдът определя най-подходящото по вид и размер наказание съобразно правилата, заложили в чл.54-56 НК.

В конкретния казус е решено, че наказанията Доживотен затвор и Доживотен затвор без право на замяна са неприложими, тъй като извършеното престъпление трябва да бъде изключително тежко и посочените в чл.36 НК цели не могат да бъдат постигнати с определяне на по-леко наказание. Самият Доживотен затвор пък е преценен като несъразмерно тежко наказание за конкретното деяние и за конкретния деец. В защита на това разбиране са

осмислени личностните данни за подсъдимия, сред които са цитирани и изводите за негови адаптабилни способности и личностов самоконтрол.

Внимателният прочит на мотивите на въззивната инстанция водят до заключение, че не е направено ясно разграничение между предпоставките за определяне на Доживотен затвор и Доживотен затвор без право на замяна. Като обща характеристика за тези два вида наказания са отразени основанията на чл.38,ал.1 НК за определяне на втория вид Доживотен затвор- без право на замяна. Налагането на първия вид, за чието налагане е имало претенции във въззивните протест на прокурора и жалби на частните обвинители, изисква единствено извършеното престъпление да е изключително тежко- чл.38 А,ал.2 НК. Въпреки тази непрецизност на аргументацията, именно с оглед преценка на изключителната тежест на извършеното престъпление БАС законосъобразно е обмислил личността на дееца, която не се отличава само с негативни характеристики, и не е намерил за налични предпоставки за определяне на Доживотен затвор. Съдебната практика приема подобна преценка, наред и с други фактори като личността на пострадалия, начина на извършване на престъплението, последиците от него и др.

С оглед изложеното, не може да се възприеме като законосъобразно искането за необходимост от определяне на наказание Доживотен затвор, тъй като е налице превес на отегчавачи обстоятелства. След като за най-подходящо за налагане от алтернативно предвидените наказания е намерено лишаването от свобода, неговото отмерване следва да бъде съобразено с правилата на посочения вече чл.57,ал.1 НК, предвид оценяемите утежняващи и отегчавачи несъставомерни елементи и тяхното съотношение.

Несподелимо е и възражението на защитата за наличие на предпоставките на чл.55,ал.1,т.1 НК и индивидуализиране на дължимото наказание с оглед този законов текст. Освен че се солидаризира със задълбочените мотиви на БАС защо това е невъзможно, ВКС се счита задължен да направи разяснение по искането за оценка на самопризнанието, дадено от подсъдимия на досъдебното производство /макар и същото в друга част на жалбата да се атакува като депозирано под стрес и неправилно отчитано/. За него се иска да бъде ценено като неформално и значимо съгласно разрешенията, дадени от ВКС в ТРОСНК 1/06.04.09 г.по ТД 1/08 г. относно диференцираната процедура по чл.371, т.2 НПК.

Самопризнанието като доказателство по смисъла, заложен в споменатото тълкувателно решение, е разглеждано в отличие от процесуалното признание на фактите от страна на подсъдимия при съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл.371,т.2 и сл.НПК. Именно в тази връзка то е обсъждано като смекчавачо обстоятелство, което трябва да бъде зачетено и различавано от формалното признание на фактологията по вменената с обвинителния акт престъпна деятелност, а и доколкото с него е оказано съдействие за разкриване на обективната истина. Трябва да се обърне внимание, че относимата към обсъждането точка 7 на третираното ТРОСНК, е имала предвид различна редакция на нормата на чл.373,ал.2 НПК /изменена с бр.27-09 г.на Д-в-к/, при която задължително наказанието се е индивидуализирало при условията на чл.55 НК. Понастоящем въпросът има друго измерение с нормата на чл.58 А НК. Ето защо оплакването в касационната жалба на защитника на подсъдимия, както е развито, се явява безпочвено.

Всъщност, видно от мотивите на решението на въззивната инстанция, депозираното на досъдебното производство самопризнание на подсъдимия е преценено като смекчавачо обстоятелство, наред с добросъвестното му

процесуално поведение, неговата възраст, дългогодишната му кадрова военна служба, изпълнение на функциите на военен нещатен дознател и съдебен заседател във Военен съд, доброто му име в обитаваната от него социална среда, самокритичност и съжаление, че е отнел човешки живот, чистото му съдебно минало. В писмената защита на частния обвинител Й. Й. се спори по приетия факт, че С. е бил трудово ангажиран преди деянието и че е осигурявал доходи на 10 постоянно заети по трудов договор лица. Дадени са разяснения за пропадналия му бизнес. Това е въпрос на фактология, която за отправна точка има по-близко или по-далечно време спрямо момента на извършване на деянието, но не се явява толкова важна при решаването на въпроса за индивидуализиране на наказанието.

Същевременно второстепенният съд е отразил няколко същностни отегчаващи обстоятелства, които натежават сериозно при преценката за дължимото за налагане наказание- внимателно планиране на престъпното посегателство /казано другояче в жалбите на частните обвинители- дълго подготвяно престъпление/, начина /твърдяната бруталност/ и мястото на осъществяването му /хладнокръвие/, упоритостта при реализирането му, служебното ниво на умъртвената жена, извършването на убийството при няколко квалифициращи белега, и то на лице, което не е провокирало такова поведение.

Спецификата на изтъкнатите фактори и тяхната доминантна същност дава възможност за преценка, че при спазване на разпоредбата на чл.54,ал.2 НК наложеното наказание лишаване от свобода за срок от двадесет години е дължимото такова и се явява справедливо. В този смисъл няма основание да се приеме, че е допуснато нарушение на чл.348,ал.5,т.1 вр.ал.1,т.3 НПК.

Водим от изложените съображения и в съответствие с чл.354,ал.1,т.1 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 126/17.11.14 г., постановено от АС-Бургас по В.Н.Д.116/14 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/